

POSTANOWIENIE

17 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 17 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T. W.
przeciwko M. J.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 3 grudnia 2021 r., I ACa 588/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje i poleca wypłacić na rzecz adw. D. W. przez Skarb Państwa – Sąd Apelacyjny w Krakowie kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód T. W. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 3 grudnia 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko M. J.-K. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 24 § 1 w zw. z art. 448 k.c. poprzez dokonanie ich wykładni w sposób niezgodny z przyjętą i utrwaloną linią orzecniczą.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

W niniejszej sprawie skarżący domagał się zarówno odszkodowania, jak i zadośćuczynienia. Oba roszczenia okazały się niezasadne, jednak każde z nich z innych przyczyn. Odmienne są bowiem przesłanki zasądzenia zadośćuczynienia (art. 24 k.c. – bezprawność naruszenia dobra osobistego) i zasądzenia odszkodowania (art. 415 k.c. – wina, wystąpienie szkody – rozumianej zawsze jako uszczerbek majątkowy, związek przyczynowy między działaniem lub zdarzeniem a poniesioną szkodą). Powołując się zaś na ustaloną linię orzecniczą skarżący

zmieszał elementy relewantne dla obydwu tych rodzajów roszczeń i na tej podstawie „odtworzył” linię orzecniczą.

Głównym punktem rozumowania skarżącego był wniosek, że nierzetelną opinię pozwanej biegłej sądowej należało zakwalifikować jako naruszającą dobro osobiste powoda w postaci zdrowia. Takiej konkluzji nie można jednak uznać za prawidłową z dwóch przyczyn. Po pierwsze w postępowaniu nie wykazano, że opinia wydana przez pozwaną biegłą była nierzetelna, a polemika z tym ustaleniem na etapie postępowania kasacyjnego byłaby niedopuszczalna na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Po drugie zaś nawet w hipotetycznym przypadku wykazania nierzetelności opinii trudno należałoby jeszcze wykazać, na czym polegało naruszenie zdrowia powoda poprzez jej wydanie.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c., uwzględniając także wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.